

Arrest

nr. 238 963 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag tot internationale bescherming in.

Op 31 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 februari 2019 met nummer 217 800 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus

Op 25 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 10 december 2019 vernietigt de Raad voormelde beslissing.

Op 28 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

*naam : G. (...)
voornaam : B. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Grozny
nationaliteit : Russische Federatie*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹ (2) 3 , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/10/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 28/02/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/08/2018 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De middelen

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, en van de kracht van gewijsde van het arrest nr. 230 025 van 10 december 2019. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste appreciatiefout begaan werd.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangevoerde bepalingen.

In een eerste onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij vervolgens dat ze niet uitgenodigd werd door de verwerende partij om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze wel elementen had met betrekking tot haar privéleven en haar gezondheidstoestand. De verzoekende partij

voert aan dat ze enerzijds door een psychiater opgevolgd wordt. Ook krijgt ze farmacologische ondersteuning. De verzoekende partij wijst erop dat haar medische behandeling bestaat uit het innemen van verschillende medicamenten : Parotextine 20 mg, Larazepam 2,5 mg en Minipress 1 mg (stuk 4). De verzoekende partij citeert ook haar psychiater *“Dans ce contexte et au vu du lien étroit entre les symptômes décrits par la patiente et les événements traumatiques survenus en Tchétchénie, il me semble qu'un retour là-bas constituerait une exposition prématurée pouvant être néfaste à la santé de mentale de Madame [G.]”*. Anderzijds wijst de verzoekende partij erop dat haar moeder de Belgische nationaliteit heeft en al meer dan 10 jaar in België woont. Haar neef- met wie ze opgroeide - bevindt zich momenteel nog in de asielprocedure en zou binnenkort door het CGVS de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus kunnen krijgen. De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing geen belangenafweging bevat, terwijl er in onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. De bestreden beslissing vormt een daadwerkelijke inbreuk op haar gezinsleven.

De verzoekende partij stelt dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is omdat er niet evenredig rekening werd gehouden met de inmenging in haar privé- en gezinsleven. Het is bovendien moeilijk om waar te nemen hoe de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de preventie van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen in het gedrang zouden komen door haar aanwezigheid in België en haar samenwonen met haar Belgische moeder.

Door geen rekening te houden met haar gezondheidstoestand en haar gezinsleven in België, heeft de verwerende partij ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ten slotte citeert de verzoekende partij uit het arrest nr. 230 025 van 10 december 2019. In dit verband benadrukt de verzoekende partij dat ze nog steeds niet werd gehoord door de verwerende partij en dat haar medische problemen nog steeds niet in aanmerking werden genomen. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de kracht van gewijsde van het arrest nr. 230 025 van 10 december 2019.

Het tweede onderdeel van haar middel heeft betrekking op artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat uit objectieve informatie blijkt dat er een ernstig risico bestaat dat ze in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië door de Tsjetsjeense autoriteiten mishandeld zal worden. De verzoekende partij vervolgt dat er verschillende gevallen werden gemeld van gedwongen verdwijningen van terugkerende Tsjetsjeense migranten. Een recente zaak dateert van september 2018: *“Amnesty International is calling on the Russian authorities to immediately disclose the whereabouts of Azamat Bavduev, a Chechen refugee who was deported to Russia from Poland on 31 August and forcibly disappeared the next day. According to eyewitnesses, at around midnight on 1 September, several dozen armed men wearing Federal Security Service and Ministry of the Interior insignia came to the house where Azamat Bavduev was staying in the Chechen village of Shalazhi and took him to an unknown location with no explanation. His family was refused information about his fate and whereabouts. “There could hardly be a better illustration of why it is not safe to return Chechen refugees to Russia. Within hours of his arrival in the country, Azamat Bavduev was taken from his house by armed men and is now in an unknown location. We are calling on the Russian authorities to immediately disclose his fate and whereabouts and to ensure full respect of his human rights,” said Denis Krivosheev, acting Regional Director for Eastern Europe and Central Asia at Amnesty International. “By returning Azamat Bavduev to a country where his life and safety is at risk, the Polish government was clearly in breach of its international obligations. This chilling incident is part of a well-documented pattern of horrendous human rights violations in Chechnya - just days ago. 15 countries demanded an investigation into systematic persecution, torture, enforced disappearances and extrajudicial executions.”* Op basis van een OSAR-rapport stelt de verzoekende partij dat Tsjetsjenen die terugkeren vanuit het buitenland meestal ondervraagd worden door de inlichtingendiensten en onder controle worden geplaatst. De Tsjetsjeense autoriteiten worden vervolgens op de hoogte gebracht van hun terugkeer. Gevallen van arrestaties, ondervragingen, ontvoeringen, mishandeling en moorden op Tsjetsjenen die in het buitenland geen asiel kunnen verkrijgen en die daarom terug naar Rusland moesten keren zijn in het OSAR-verslag vermeld. De verzoekende partij verwijst ook naar het arrest I t. Zweden van 5 september 2013 en M. V. en M. T. t. Frankrijk van 4 september 2015 en stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vastgesteld heeft dat het terugsturen van falende Tsjetsjeense asielzoekers in strijd is met artikel 3 EVRM.

Er bestaat aldus voor de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië een ernstig risico dat ze daar door de Tsjetsjeense autoriteiten mishandeld zal worden in strijd met artikel 3 EVRM.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij stelt dat verzoeksters asielrelaas en de eventuele schending van artikel 3 EVRM zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad werden onderzocht en waarbij beiden tot de vaststelling kwamen dat, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, tot het besluit kwamen dat er voor verzoekster geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond bij terugkeer naar Tsjetsjenië. Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond. Voorts merkt de verwerende partij dat middels huidige procedure, geen hoger beroep kan instellen tegen het arrest van de Raad dat de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij in beide procedures uitvoerig de kans heeft gekregen haar opmerkingen dienaangaande kenbaar te maken. De verwerende partij citeert vervolgens artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit. Vervolgens concludeert de verwerende partij dat de gemachtigde ertoe gehouden is over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien de vreemdeling tevens onregelmatig in het Rijk verblijft, en dit "onverminderd" de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de rechten van de asielzoeker worden gewaarborgd door het feit dat dit terugkeerbesluit niet kan worden uitgevoerd tijdens de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tegen een beslissing van de CGVS, noch tijdens de behandeling van dit beroep. Bovendien is de gemachtigde van de minister, op grond van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, ertoe gehouden om onverwijld tot een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten verleend in de bestreden beslissingen over te gaan, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de CGVS verwerpt, en verzoekende partij onregelmatig in het Rijk verblijft.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zowel de juridische bepalingen als de feitelijke overwegingen worden vermeld, namelijk dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verwerende partij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat voor het nemen van de bestreden beslissing een evaluatie op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitgevoerd werd. Vervolgens citeert de verwerende partij de synthesesnota waarin deze evaluatie gemaakt werd. In het feitenrelaas citeert de verzoekende partij het medisch advies van de arts-adviseur van 20 december 2019. Hierop concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partij met haar ongestaafd betoog het tegendeel niet aantoonst. Zij blijft ook thans in gebreke aan te tonen van haar in België verblijvende moeder afhankelijk te zijn en deel uit te maken van dat kerngezin, noch toont zij, middels een medisch attest, aan psychische problemen te hebben waarvoor zij medicatie dient te nemen. Zij toont niet aan met welke gekende elementen het bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De geboden mogelijkheid om relevante elementen aan te voeren is in voormelde bepaling dus enkel voorzien in geval van beslissingen tot intrekking of beëindiging van een verblijfsmachtiging of verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied. *In casu* blijkt geenszins dat de bestreden beslissing een dergelijke beslissing betreft.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu zij het land binnenkwam op 8 oktober 2018 en zij nog steeds op het grondgebied verblijft zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Daarnaast wordt aangegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij negatief afgesloten werd en dat op 28 februari 2019 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd heeft.

Voorts wijst de Raad erop dat de Raad van State stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). De verzoekende partij kan dus niet gevolgd worden in zoverre zij meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met

toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

In het arrest van 10 december 2019 met nummer 230 025 wordt inderdaad uitdrukkelijk gesteld dat: *“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, na het beëindigen van de asielprocedure op 28 februari 2019 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 25 juni 2019, werd gehoord. Dit wordt door de verwerende partij overigens in de verweernota’s niet betwist. 3.8. Gelet op het feit dat de verzoekende partij na de asielprocedure doch reeds voor het nemen van de bestreden beslissing opgevolgd werd door een dokter van de psychiatrische dienst en gelet op het feit dat betreffende de psychische problemen waarvoor zij wordt opgevolgd wordt geattesteerd dat een terugkeer omwille van deze problemen nefast kan zijn voor de gezondheidstoestand, komt het de Raad voor dat de verzoekende partij, indien zij was gehoord, elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had kunnen naar voren brengen die na een individueel onderzoek ervan het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Het feit dat zij de aan haar verzoekschrift gevoegde stavingstukken niet had voorgelegd aan de verwerende partij, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers werd de verzoekende partij niet in de mogelijkheid gesteld de voormelde elementen of bewijsstukken die deze elementen aantonen, voor te leggen aan het bestuur. De verwerende partij mag hierbij niet uit het oog verliezen dat de thans bestreden beslissing geen antwoord vormt op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, maar een beslissing die op eigen initiatief van het bestuur genomen werd, zonder dat vooraf aan de verzoekende partij kenbaar was gemaakt dat een dergelijke beslissing zou worden genomen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de nodige elementen en/of stukken niet aan het bestuur werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing.”*

Het is inderdaad zo dat de verwerende partij na voormeld vernietigingsarrest de verzoekende partij niet opnieuw gehoord heeft. Doch kan geenszins geconcludeerd worden dat het gezag van gewijsde van voormeld arrest geschonden werd. Uit hetgeen wat volgt blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en de gezondheidselementen die zij in het kader van het vernietigingsarrest bijgebracht heeft.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij na voormeld vernietigingsarrest de arts-adviseur heeft geraadpleegd. Op 20 december 2019 heeft de arts-adviseur een medisch advies uitgevaardigd. Dit medisch advies wordt integraal geciteerd in de nota met opmerkingen. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen en gevraagd of ze hierop wenst te repliceren. De verzoekende partij stelt louter te volharden in het verzoekschrift.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat deze rekening heeft gehouden met het medisch verslag van 9 juli 2019 van de behandelde psychiater van de verzoekende partij, het attest van het Rode Kruis waaruit blijkt dat zij de consultatie en tolkenkosten op zich nemen en het afsprakenkaartje van de verzoekende partij. In het medisch verslag van 9 juli 2019 wordt aangegeven dat de verzoekende partij wordt opgevolgd voor een anxio-depressief syndroom kaderend in een post-traumatisch stress-syndroom ten gevolge van vooroordelen tegen haar in Tsjetsjenië en dat ze behandeld wordt met Paroxetine, Lorazepam en Minipress. Op basis van deze gegevens stelt de arts-adviseur dat: *“Uit de*

voorgelegde stukken weerhoud ik dat het gaat om en 34-jarige vrouw die angst en een depressieve gemoedstoestand vertoont.

De attesterende psychiater wijt deze symptomatologie aan een mogelijk posttraumatisch stress-syndroom (PTSS).

Hij kan echter enkel afgaan op wat betrokkene hem vertelt en wat de tolk vertaalt, en de geldigheid van de feiten die door de attesterende specialist worden overgenomen, worden niet door een sluitend objectief bewijs geobjectiveerd, evenmin dus de vermeende angsten en risico's bij een terugkeer naar de Russische Federatie/Tsjetsjenië.

Ook staat het betrokkene vrij zich elders in de Russische Federatie te vestigen, indien zij zich oncomfortabel voelt bij een terugkeer naar Tsjetsjenië

2. Mogelijkheid tot reizen: JA

Er is geen tijdelijke onmogelijkheid tot reizen voor betrokkene. Het voorliggend medisch stuk vermeldt geen medische contra-indicatie tot reizen.

3. A) Medische behandeling onontbeerlijk: JA

Vermits de psychiater psychofarmaca heeft opgestart in juni 2019 (Paroxetine en Lorazepam), kan betrokkene niet abrupt stoppen. Deze medicatie dient afgebouwd te worden.

Voor het bloeddruk verlagend middel, Prazosine (Minipress), wordt geen medische indicatie vermeld in het voorliggend medische dossier. Bovendien is de plaats van Prazosine bij de behandeling van hoge bloeddruk omstreden. Deze medicatie wordt dus niet als hoofdzakelijke medicatie weerhouden, temeer daar psychofarmaca ook al bloeddruk verlagend werken.

Als noodzakelijke medicatie weerhoud ik dus:

- Paroxetine (Paroxetine): een antidepressivum
- Lorazepam (Lorazepam): een angstremmer/slaapmiddel

B) Medische behandeling beschikbaar in het land van herkomst/terugname: JA

- Aanvraag Medcoi van 03/09/2018 met het unieke referentienummer BMA 11543

- Aanvraag Medcoi van 03/04/2019 met het unieke referentienummer BMA 12248

en overzicht van de in de Russische Federatie en Tsjetsjenië beschikbare medicatie voor betrokkene volgens recente MedCOI-dossiers.

Uit bovenstaande informatie kan ik besluiten dat opvolging en behandeling bij een psychiater beschikbaar is in de Russische Federatie/Tsjetsjenië.

Paroxetine en Lorazepam of hun analogen die ter vervanging gebruikt kunnen worden, zijn beschikbaar in de Russische Federatie/Tsjetsjenië."

Dit medisch advies steunt op de stukken die verzoekende partij aan haar verzoekschrift van 24 juli 2019 bijgebracht heeft. In het huidig verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij opnieuw dat ze opgevolgd wordt door een psychiater en dat ze de volgende medicijnen dient te nemen: Paroxetine, Lorazepam en Minipress dient te nemen. Op 19 juni 2020 wordt de oproeping voor de terechtzitting van 17 juli 2020 opgestuurd en wordt eveneens de nota met opmerkingen mee opgestuurd. Ter terechtzitting vraagt de waarnemend voorzitter uitdrukkelijk aan de verzoekende partij wat haar repliek op voormeld advies is. De verzoekende partij stelt te volharden in het verzoekschrift. Het verzoekschrift bevat geen begin van bewijs om voormelde analyse van de arts-adviseur te weerleggen. Op basis van het verzoekschrift kan geenszins opgemaakt worden dat er met bepaalde aspecten van haar gezondheidssituatie geen rekening werd gehouden. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij ook niet dat de opvolging en de behandeling in Rusland niet beschikbaar zou zijn of dat ze niet in staat zou zijn om te reizen.

Voorts blijkt dat de verwerende partij op basis van dit advies van de arts-adviseur op 2 januari 2020 een nieuwe evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitgevoerd heeft. Hieruit blijkt dat:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd:

- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde geen in België verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

- Gezins- en familieleven: betrokkene verklaarde dat haar moeder, zus, stiefvader en stiefbroer in België verblijven, maar zij maken geen deel uit van de gezinskern.

- Gezondheidstoestand: In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20/12/2019 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 19/12/2019 voorgelegde medische informatie geen teenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Hieruit blijkt dat zowel met de gezondheidstoestand als met haar gezinsleven voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij ten onrechte heeft geconcludeerd dat: *“In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 20/12/2019 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de hem/haar op 19/12/2019 voorgelegde medische informatie geen teenaanwijzing is om te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”*

De moeder van de verzoekende partij woont weliswaar reeds 10 jaar in België, doch toont de verzoekende partij geenszins aan dat ze met haar moeder heden een gezinsleven heeft. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). De kernvraag is in wezen: is er sprake van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie? Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen. Er kan niet aan voorbijgegaan worden dat de moeder van de verzoekende partij het land van herkomst verlaten heeft toen de verzoekende partij reeds meerderjarig was en dat ze gedurende verschillende jaren niet samen geleefd hebben. Het louter feit dat haar moeder reeds 10 jaar in België woont, alhier de vluchtelingenstatus verkregen heeft en dat de verzoekende partij heden ook in België verblijft is op zich onvoldoende om een bijzondere band van afhankelijkheid aan te tonen. Uit de medische stukken die voorliggen blijkt ook niet dat de aanwezigheid van haar moeder noodzakelijk is in haar behandlingsproces. De verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat er tussen haar en haar moeder een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie is.

Het is inderdaad ook zo dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift van 24 juli 2019 aangehaald heeft dat haar neef, met wie ze opgegroeid is, nog een de procedure tot internationale bescherming doorloopt en een internationale beschermingsstatus zou kunnen krijgen. Uit de “evaluatie artikel 74/13” blijkt geenszins dat de verwerende partij met deze neef rekening heeft gehouden voor het nemen van de bestreden beslissing. Echter blijkt wederom niet dat de verzoekende partij als 34-jarige vrouw een gezinsleven met haar neef onderhoudt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Hechte familie- of gezinsbanden die niet kunnen gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM zullen normaliter onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27 en de verwijzingen daarin). Daargelaten de vraag of haar neef al dan niet een internationale beschermingsstatus zal verkrijgen, brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat wijst op een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hen beiden. Ook in het land van herkomst woonden zij niet meer samen, daar de verzoekende partij in 2007 getrouwd is en bij haar schoonfamilie verbleef. Haar neef bleef bij hun grootmoeder wonen tot 2015 en verbleef daarna bij vrienden. De Raad wijst erop dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening dient te houden met het privéleven van de verzoekende partij.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij betreft wijst de Raad op hetgeen dat volgt.

Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de

sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM. Het loutere gegeven dat haar neef een procedure internationale bescherming doorloopt betreft niet een dergelijke uitzonderlijke omstandigheid daar uit het arrest van 28 februari 2019 met nummer 217 800 blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij dat verband houdt met het vluchtrelaas van haar neef. Voorts kan er ook geenszins aangenomen worden dat het privéleven dat de verzoekende partij met haar moeder onderhoudt een dergelijke uitzonderlijke omstandigheid is dat tot positieve verplichting in de zin van artikel 8 van het EVRM leidt, daar de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar moeder niet de directe aanleiding vormde voor de vlucht van de verzoekende partij uit het land van herkomst. Immers haar moeder is op 12 november 2009 in België aangekomen, terwijl de verzoekende partij tot 2017 in Tsjetsjenië gewoond en gewerkt heeft. Daarenboven verhindert de bestreden beslissing geenszins dat de verzoekende partij, mits dat ze in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, haar moeder in België komt opzoeken. Een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aangetoond.

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.4. Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin aan dat de feitelijke vaststellingen opgenomen in het bevel om het grondgebied te verlaten niet juist zijn, noch dat de verwerende partij hiermee een foutieve toepassing zou hebben gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De grondwetgever heeft immers “(...) *een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu het onderdeel van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet gegrond is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar haar gezondheidstoestand. Eveneens werd rekening gehouden met haar voorgehouden gezinsleven, doch brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij dat zij een gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM uitgebouwd heeft. De verzoekende partij verzuimt bovendien in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij *in casu* na het arrest van de Raad van 10 december 2019 niet mondeling werd gehoord door de verwerende partij. Zij blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat het gezag van gewijsde van het arrest van 10 december 2019 geschonden is. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.2.7. Een tweede onderdeel van haar middel heeft betrekking op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat betreft dit onderdeel van het middel volgt de Raad de verzoekende partij dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel moet rekening houden met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018 waarin zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd werd. In het arrest van 28 februari 2019 met nummer 217 800 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. De Raad motiveert onder meer dat er geen grond is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zowel wat betreft artikel 48/4, § 2, c als wat betreft artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

De bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM overlapt deels met het bepaalde in artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij licht op geen enkele wijze toe welk reëel risico op foltering of een mensonwaardige en vernederende behandeling zij loopt bij terugkeer naar Tsjetsjenië buiten de draagwijdte van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet die reeds werden onderzocht. De Raad meent dat de motieven die in voormeld arrest zijn opgenomen, niet opnieuw moeten worden hernomen in het bestreden bevel. Het is duidelijk dat het bevel naar de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

2.2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.2.9. Het middel is in zijn geheel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS